

Arrest

nr. 230 765 van 20 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 17 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste verzoekende partij, A. N., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1968.

De eerste verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 19 november 2015 en dient op 4 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 oktober 2017 en 26 oktober 2017 wordt de eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 30 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Bij arrest van 21 november 2018 met nummer 212 625 wordt de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

Op 20 december 2018 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 27 februari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.

Op 27 maart 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten, in het jaar 1968 geboren te zijn in Kabul en gehuwd te zijn met A. R. (...). U zou twintig jaar geleden verhuisd zijn naar Mazar-i-Sharif nadat uw huis in Kabul was geraakt door een bom, waarbij uw driejarige zoon om het leven is gekomen. U heeft een volwassen zoon, A. (...) (O.V. (...)), en drie dochters, F. (...) (O.V. (...)), A. (...) (O.V. (...)) en F. (...) (O.V. (...)). In het kader van uw eerste verzoek haalde u aan dat uw dochter F. (...) woonachtig is met haar echtgenoot in Duitsland. Uw andere kinderen verblijven met u in België. Voorts haalde u aan dat u werkzaam was in Mazar-i-Sharif als kleermaakster. Uw dochters hielpen u in de zaak. Op een dag kwam er een onbekende vrouw langs die even later de hand van uw dochter F. (...) kwam vragen voor haar zoon. U kwam te weten dat deze vrouw afkomstig was van een machtige familie en dat haar zonen reeds getrouwd waren. Uw dochter liet duidelijk verstaan dat ze geen interesse had in een gehuwde man. U vertelde eerst aan de vrouwen dat uw dochter niet wou huwen met een getrouwde man, en u bracht vervolgens ook dezelfde boodschap aan de mannen. De zoon Ismail reageerde furieus en dreigde ermee toch met uw dochter te trouwen, met of zonder toestemming. Na dit incident vroeg u uw zoon onmiddellijk uit Kabul terug te keren naar Mazar-i-Sharif. Hij won via een vriend van hem, die eveneens woonachtig was in Aziz Abad, inlichtingen in over Alam Khan. Deze waarschuwde uw zoon dat Alam Khan en zijn zonen gevaarlijke mensen waren. U verhuisde onmiddellijk met uw gezin naar uw zus, die eveneens in Mazar-i-Sharif woont, en u vertrok op 20 mizan 1394 Afghaanse kalender (AK), 12 oktober 2015 Gregoriaanse kalender (GK), naar Europa met uw zoon, uw schoonzoon en uw drie dochters. Uw oudste dochter F. (...) en uw schoonzoon verblijven momenteel in Duitsland. U kwam met A. (...), A. (...) en F. (...) aan in België op 19 november 2015, waar u op 4 december 2015 asiel aanvroeg. Voorts haalde u in het kader van uw eerste verzoek eveneens aan dat de dochter van uw zus na jullie vertrek uit Afghanistan ontvoerd was in Mazar-i-Sharif, op weg van school naar huis. Een week na haar verdwijning belde ze haar familie op om te melden dat ze in Panchir was. De commandant die haar ontvoerd had, dreigde ermee haar dood te schieten indien haar familie haar opnieuw zou meenemen. Ook uw dochters vreesden hierdoor ontvoering bij terugkeer naar Afghanistan. Ter staving van uw vluchtmotieven legde u in het kader van uw eerste verzoek uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) neer. Uw zoon legde tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een kopie van zijn taskara en een kopie van zijn huwelijksakte neer, beiden vergezeld van een Engelse vertaling. Ook legde hij een legalisatiedocument neer van een geboortekte die op 23 april 2015 is afgeleverd in de Belgische ambassade van Islamabad. Daarnaast legde hij ook een attest neer van de lokale politie waaruit blijkt dat hij aangifte heeft gedaan van het verlies van zijn Afghaans identiteitsdocument (taskara) en zijn huwelijkscontract. Deze aangifte is gebeurd op 6 september 2016. Tijdens het gehoor op het CGVS was uw zoon in het bezit van een fotoalbum en een DVD van zijn huwelijk in België. Op 30 november 2017 besliste het CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen over de eis van de familie van Alam Khan om een van hun zonen met uw dochter te laten huwen, noch aan uw vrees voor ontvoering omwille van de ontvoering van uw nicht, noch aan uw vrees om alleen te komen te staan bij terugkeer naar Afghanistan. Ook in het kader van de verzoeken van uw kinderen A. (...), F. (...) en A. (...) werd een beslissing tot

weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Jullie tekenden beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die op 21 november 2018 de beslissingen van het CGVS bevestigde.

Zonder het land te verlaten diende u samen met uw kinderen A. (...), F. (...) en A. (...) op 20 december 2018 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek verklaart u in het kader van uw eerste verzoek niet de waarheid te hebben gesproken, noch over uw verblijfplaats de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, noch over uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan. U verklaart namelijk dat uw gezin voor jullie vertrek naar Europa vijf jaar lang in Dushanbe (Tadzjikistan) hebben gewoond nadat onbekenden de broers van uw echtgenoot hadden gedood in Afghanistan. Uw echtgenoot behandelde u slecht en besliste onder druk van zijn tweede vrouw om u en uw kinderen naar Europa te sturen. Uw dochter F. (...) werd uitgehuwelijkt aan M. A. (...) en verplicht om internationale bescherming te verzoeken in Duitsland, waar zij twee kinderen kregen. In Duitsland verkrachtte M. A. (...) uw kleindochter van elf jaar oud. F. (...) scheidde in 2016 van haar echtgenoot M. A. (...) en diende klacht in tegen hem. Omdat u hier niets tegen in bracht en zo de goede naam van uw familie besmeurde, is uw echtgenoot razend op u. Naast uw echtgenoot vreest u tevens de familie van uw ex-schoonzoon M. A. (...) bij terugkeer naar Afghanistan. Ook uw kinderen vrezen de familie van uw ex-schoonzoon M. A. (...).

Uw beide dochters A. (...) en F. (...) vrezen daarenboven dat zij zich niet meer zullen kunnen aanpassen aan de maatschappij in Afghanistan, na negen jaar in het buitenland te hebben verbleven waarvan drie jaar in België. Ook vrezen ze gedwongen te zullen worden om te trouwen, dat zij niet zullen kunnen werken of studeren, dat zij niet vrij rond zullen kunnen lopen, dat ze hen niet zullen kunnen kleden zoals ze willen, dat zij alleenstaand zullen zijn en dat hen iets kan overkomen omdat ze in Europa zijn geweest. Uw zoon A. (...) haalt aan reeds negen jaar weg te zijn uit Afghanistan, waardoor zijn manier van denken veranderd is en het voor hem onmogelijk is terug te keren. Ook wil hij niet gescheiden worden van zijn echtgenote, die in België verblijft.

U legt geen documenten neer ter staving van uw volgend verzoek. Uw dochter A. (...) legt haar taskara neer, uw zoon A. (...) legt een rijbewijs neer van Tadzjikistan, een attest van de rijkschool en een medisch attest van bekwaamheid.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er moet worden benadrukt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw verklaringen over de eis van de familie van Alam Khan om een van hun zonen met uw dochter te laten huwen, noch aan uw vrees voor ontvoering omwille van de ontvoering van uw nicht, noch aan uw vrees om alleen te komen te staan bij terugkeer naar Afghanistan. Ook in het kader van de verzoeken van uw kinderen A. (...), F. (...) en A. (...) werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus genomen. Deze beoordelingen werden door de RvV bevestigd en u of uw kinderen diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u en uw kinderen geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jullie vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Meer zelfs, u verklaart in het kader van uw tweede verzoek dat u in het kader van uw eerste verzoek niet de waarheid hebt gesproken, noch over uw verblijfplaats de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, noch over uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan (verklaring volgend verzoek N. (...) d.d. 26/02/2019, vraag 15). Ook uw kinderen sluiten zich in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming aan bij uw verklaringen en halen aan de waarheid oneer te hebben aangedaan in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming (verklaring volgend verzoek A. (...) d.d. 26/02/2019, vraag 15; verklaring volgend verzoek A. (...) d.d. 26/02/2019, vraag 15; verklaring volgend verzoek F. (...) d.d. 26/02/2019, vraag 15).

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming dient er dan ook vooreerst op gewezen te worden dat zowel u als uw kinderen in het kader van jullie eerste verzoek om internationale bescherming manifest geprobeerd hebben de asielinstanties te misleiden door niet enkel niet de waarheid te vertellen over jullie eerdere woonplaatsen maar bovendien een uitgebreid asielrelaas te verzinnen en dit op elkaar af te stemmen in de verschillende persoonlijke onderhouden die met jullie gehouden werden op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als wel op het CGVS. Ook in het kader van jullie beroep tegen de weigeringsbeslissingen van het CGVS repten jullie met geen woord over de zogenaamde echte vervolgingsvrees die jullie zouden koesteren bij terugkeer naar Afghanistan. Dat jullie dergelijke inspanningen leverden om de waarheid achter te houden, doet ernstig afbreuk aan jullie algemene geloofwaardigheid.

Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die jullie zouden ondervinden met de familie van uw ex-schoonzoon M. A. (...) bij terugkeer naar Afghanistan. Ten eerste blijkt uit niets dat u nog een dochter heeft in Duitsland, noch dat zij gescheiden zou zijn. U beweert uitdrukkelijk dat uw echtgenoot u tijdens jullie laatste contact bedreigde vanwege de scheiding van uw dochter (verklaring volgend verzoek N. (...) dd. 26/02/2019, vraag 20). Dit contact met uw echtgenoot zou plaatsgevonden hebben in 2016 waardoor uw dochter dus ten laatste in 2016 moet gescheiden zijn, hetgeen uw zoon A. (...) ook bevestigt (verklaring volgend verzoek A. (...) dd. 26/02/2019, vraag 15). Noch u, noch uw kinderen vermelden echter ook maar iets van haar scheiding tijdens jullie persoonlijke onderhouden op het CGVS die eind 2017 plaatsvonden. Integendeel, uw zoon A. (...) zegt op 12 oktober 2017 expliciet dat zijn oudste zus getrouwd is en in Duitsland woont (notities persoonlijk onderhoud A. (...) dd. 12/10/2017, p. 10). Ook u verklaarde op 12 oktober 2017 dat uw oudste dochter getrouwd is (notities persoonlijk onderhoud N. (...) dd. 12/10/2017, p. 10). Wanneer het tijdens het persoonlijk onderhoud op 26 oktober 2017 opnieuw over het huwelijk van uw oudste dochter gaat, vermeldt u wederom niets over het feit dat zij gescheiden zou zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS N. (...) dd. 26/10/2017), p. 11). Er mag redelijkerwijze verwacht worden dat jullie een dergelijke belangrijke gebeurtenis binnen jullie familiaal leven zouden vermelden tijdens jullie onderhouden op het CGVS. U zegt verder dat uw zoon A. (...) in het bezit is van bewijs dat uw dochter in Duitsland gescheiden is en dat haar dochter misbruikt werd door haar vader (verklaring volgend verzoek N. (...), vraag 17). Uit het administratief dossier blijkt echter dat A. (...) niets neerlegt ter staving hiervan. Van een verzoeker wordt nochtans verwacht dat hij alle redelijke stappen onderneemt om zijn verzoek te ondersteunen met bijkomende informatie. Aangezien uw dochter reeds in 2016 zou gescheiden zijn en toen reeds klacht zou hebben ingediend, is het geheel onbegrijpelijk dat u of uw kinderen in België geen enkele inspanning deden om hier enig bewijs van neer te leggen. Uw verklaringen omtrent het bestaan van deze documenten volstaan bovendien geenszins als ondersteuning van uw beweringen. De Commissaris-generaal wordt immers geacht zijn beslissing te nemen op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de verzoeker. Er kan dan ook onmogelijk van de Commissaris-generaal worden verwacht dat hij bij het beoordelen van een verzoek om internationale bescherming rekening zou houden met stukken die hem niet werden voorgelegd.

Zelfs indien uw dochter in Duitsland werkelijk scheidde van en klacht indiende tegen haar ex-echtgenoot, hetgeen jullie niet aannemelijk maken, ondernemen jullie niet de minste poging om in concreto aan te tonen dat u en uw drie andere kinderen hierdoor een vrees voor vervolging of risico op schade zouden lopen bij terugkeer naar Afghanistan. Uw zoon A. (...) vermeldt bij zijn volgend verzoek

dat jullie reeds in Afghanistan veel problemen kenden met de familie van M. A. (...) (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 15). Opnieuw moet gewezen worden op jullie eerdere verklaringen bij het CGVS waar geen van jullie ook maar enige melding maakt van deze problemen met de familie van M. A. (...). Er kan niet ingezien worden waarom jullie alle vier dit punt zouden verzwijgen in het kader van jullie eerste verzoek om internationale bescherming om pas drie jaar na jullie eerste verzoek te zeggen dat jullie de familie van M. A. (...) vrezen bij terugkeer. Dat jullie dan ook zodanig ernstige problemen zouden kennen bij terugkeer met deze familie kan niet anders dan beschouwd worden als een louter blote bewering.

Bovendien moet nog opgemerkt worden dat u daarenboven zou vrezen dat uw echtgenoot uw kinderen slecht zal behandelen bij terugkeer omdat hij razend is over de klacht van uw oudste dochter tegen haar ex- echtgenoot (verklaring volgend verzoek N. (...), vraag 15). Ook dit is niet aannemelijk aangezien geen van uw kinderen aanhaalt terugkeer te vrezen omwille van uw echtgenoot. Uw zoon A. (...) haalt weliswaar aan dat hij slecht behandeld werd door zijn vader omdat hij niet mocht studeren (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 15) maar uit niets blijkt dat hij een vrees heeft voor zijn vader bij terugkeer naar Afghanistan. Dit blijkt ook uit het feit dat al uw kinderen nog steeds contact onderhouden met uw echtgenoot (verklaring volgend verzoek A. (...), A. (...) en F. (...), vraag 20). Uw zoon A. (...) verklaart dit door te zeggen dat hij geen zin heeft om contact te onderhouden met zijn vader maar dat hij geen keuze heeft door de Afgaanse cultuur (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 15). Dit is uiteraard allerminst in overeenstemming te brengen met een vrees voor vervolging. Daarbij kan nog vermeld worden dat F. (...) verklaart dat zij nog contact heeft met uw echtgenoot in Tadzjikistan (verklaring volgend verzoek F. (...), vraag 20) terwijl A. (...) zegt dat zij enkel nog met uw echtgenoot in Afghanistan contact heeft (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 20) hetgeen zelfs vragen oproept over waar uw echtgenoot zich tot op heden eigenlijk bevindt.

Aangezien u en uw kinderen geen enkel concreet element aanhalen ter staving van een conflict ten gevolge van de scheiding van uw dochter F. (...), kan deze blote bewering niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans op het verkrijgen van internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

Verder zeggen uw dochters dat zij niet terug kunnen keren naar Afghanistan omdat ze er reeds lange tijd niet meer hebben verbleven waardoor ze er niet normaal zouden kunnen leven, werken, studeren, kleden, verplicht zouden moeten trouwen en alleenstaand zouden zijn (verklaring volgend verzoek F. (...) en A. (...), vraag 15). Wat betreft de alleenstaandheid die uw dochters vrezen moet vooreerst gewezen worden op het arrest van de RVV in het kader van hun beroep naar aanleiding van hun eerste verzoek om internationale bescherming waarin de RVV besloot dat er geen concrete elementen zijn die er op wijzen dat uw dochters blootgesteld werden aan risico's die verband houden met hun vrouw-zijn of dat bij terugkeer het geval zou zijn (zie RVV 214 441 - Pagina 38). Ook in het kader van hun tweede verzoek tonen zij geen concrete elementen aan waaruit zo'n vrees zou moeten blijken.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat het frappant is dat uw kinderen hun eventuele aanpassingsproblemen in Afghanistan naar aanleiding van hun verblijf in het buitenland nalieten te melden aan de RVV. In jullie aanvullende nota van 12 november 2018 naar aanleiding van het beroep tegen de beslissing van het CGVS in het kader van jullie eerste verzoek, meldde u, uw dochters en zoon niets van een verandering in gedachtegang. Dat uw kinderen dan ook tussen 12 november 2018 en het indienen van hun tweede verzoek op 26 februari 2019 plotsklaps een andere mentaliteit zouden hebben zodat zij niet terug kunnen keren naar Afghanistan is niet ernstig.

U en uw kinderen maken bovendien op geen enkele manier aannemelijk dat jullie werkelijk vijf jaar voor jullie vertrek naar Europa Afghanistan verlieten en al die tijd in Tadzjikistan zouden hebben gewoond. U beweert dat jullie van Afghanistan naar Tadzjikistan verhuisden omdat de broers van uw echtgenoot door onbekenden gedood werden (verklaring volgend verzoek N. (...), vraag 15). Naast het feit dat geen van uw kinderen ook maar iets zegt over deze gebeurtenis, is het vooral frappant dat noch u noch uw dochters ook maar iets neerleggen dat jullie verblijf in Tadzjikistan gedurende vijf jaar kan staven. Nochtans beweren uw kinderen nog steeds in contact te staan met uw echtgenoot via WhatsApp (verklaring volgend verzoek A. (...), A. (...) en F. (...), vraag 20) en zegt F. (...) dat jullie verblijfsdocumenten van UNHCR hebben bij uw echtgenoot (verklaring volgend verzoek F. (...), vraag 17). Uw echtgenoot zou een foto van zijn overleden zus hebben gestuurd naar A. (...) via WhatsApp (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 20). Hij moet dus ook perfect in staat zijn om stukken door te sturen die aantonen dat jullie in Tadzjikistan hebben verbleven gedurende vijf jaar. Jullie verklaringen over de verblijfsvergunningen van Tadzjikistan zijn trouwens in het geheel niet

geloofwaardig. A. (...) beweert dat jullie deze documenten hebben achtergelaten in Tadzjikistan maar dat uw echtgenoot deze samen met 200 dollar heeft opgestuurd naar de schoonvader van A. (...) om aan de Belgische asielinstanties te geven (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 15). Uw schoonvader zou dit geweigerd hebben en zou deze vreemd genoeg linea recta hebben doorgestuurd naar de tweede vrouw van uw echtgenoot die intussen in Duitsland zou verblijven. Deze handelswijze kan absoluut niet als reden worden aanvaard waarom jullie voor de asielinstanties verborgen hielden dat jullie in Tadzjikistan hadden verbleven. Anderzijds is de werkwijze van de schoonvader van A. (...) ook geheel ongeloofwaardig en biedt dit geen verklaring voor het feit dat jullie er nog steeds niet in slagen deze documenten neer te leggen. De enige documenten die jullie neerleggen zijn een rijbewijs, een attest van medische bekwaamheid en een attest van de rijkschool, allen van A. (...). Niet alleen doet de geboortedatum op het rijbewijs de wenkbrauwen fronsen daar deze verschilt van de datum die hij opgaf aan de Belgische asielinstanties, deze documenten zeggen niets over de werkelijke verblijfplaats van uw zoon, laat staan van u en uw dochters, voor jullie komst naar België. Het feit dat jullie bovendien unisono verklaren dat jullie toch met jullie paspoorten reisden maar dat deze overboord werden gegooid door de smokkelaar om extra ruimte te maken (verklaring volgend verzoek N. (...), A. (...) en A. (...), vraag 15) en de vaststelling dat jullie ook amper een inspanning doen om voldoende en correcte documenten neer te leggen, bevestigt de indruk dat jullie nog steeds geen werkelijk zicht wensen te geven op jullie eerdere verblijfplaatsen en motieven om jullie land van herkomst te verlaten.

Zodus maken jullie niet aannemelijk daadwerkelijk vijf jaar lang in Tadzjikistan te hebben verbleven zonder terug te keren naar Afghanistan.

Voorts ondernemen u en uw kinderen, die nota bene allen als meerderjarige aankwamen in België, niet de minste poging om hun beweringen als zouden ze in Afghanistan niet kunnen werken en naar school gaan, in concreto aan te tonen. Integendeel moet er net op gewezen worden op het feit dat uw dochters tot de 12e graad naar school gingen en dus zeker ook in Afghanistan naar school zijn gegaan, en dat u en uw dochters werkten als kleermaakster (notities persoonlijk onderhoud CGVS A. (...) dd. 12/10/2017, p. 4; notities persoonlijk onderhoud CGVS A. (...) dd. 12/10/2017, p. 2, 4; notities persoonlijk onderhoud CGVS F. (...) dd. 26/10/2017, p. 2, 3; notities persoonlijk onderhoud CGVS N. (...) dd. 12/10/2017, p. 7; notities persoonlijk onderhoud CGVS N. (...) dd. 26/10/2017, p. 10). Uw advocaat haalde in het kader van het eerste verzoek zelfs net aan dat F. (...)’s scholingsgraad een motief was voor het – ongeloofwaardig gebleken – gedwongen huwelijk met een zoon van Alam Khan (notities persoonlijk onderhoud CGVS N. (...) dd. 26/10/2017, p. 16). De verklaringen van uw dochters dat ze andere kledij zouden moeten dragen en in België aan niemand verantwoording moeten afleggen als ze naar buiten willen gaan, worden niet als fundamentele rechten beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden. Wat betreft hun vrees gedwongen uitgehuwelijkt te worden moet er evenzeer op gewezen worden dat dit blote beweringen zijn nadat reeds gebleken is dat jullie verklaringen over het gedwongen huwelijk in het kader van jullie eerste verzoek bedrieglijk bevonden werden en jullie geen enkel concreet element voorleggen waaruit dit risico zou kunnen blijken. Hetzelfde geldt voor A. (...)’s bewering dat "alles kan overkomen" omdat zij terugkeert uit Europa (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 18). Een dergelijke verwijzing van algemene aard is op zich niet voldoende om aan te tonen dat zij nood zou hebben aan internationale bescherming. Een vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming moet immers in concreto worden aangetoond en jullie blijven desbetreffend in gebreke. Ook uw zoon A. (...) zegt dat zijn manier van denken veranderd is, dat hij geen huis en geen geld meer heeft in Afghanistan en hij niet van zijn vrouw wilt gescheiden worden (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 18). Ten eerste geeft A. (...) zelf aan dat hij na jullie verblijf in Tadzjikistan nog een korte periode in Mazar-i-Sharif verbleef vooraleer naar Europa te komen (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 10). Verder haalt hij geen enkel concreet element aan waaruit zou moeten blijken dat zijn manier van denken zodanig veranderd is dat hij niet meer terug zou kunnen keren naar Afghanistan. Dat hij overigens verwijst naar de Afghaanse cultuur als reden waarom hij nog steeds contact onderhoudt met zijn vader hoewel hij slecht behandeld werd door hem (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 15) is net een ernstige aanwijzing van het tegendeel. U en uw kinderen tonen dan ook niet aan dat jullie in zulke mate zouden verwesterd zijn dat niemand zich meer zou kunnen houden aan de Afghaanse wetten, regels en gebruiken.

Betreffende de wens van uw zoon om bij zijn echtgenote in België te blijven (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 18), kan nog worden opgemerkt dat dit een motief is dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire

beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van familiale banden in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn uw familiale banden niet relevant. Indien u deze wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

De taskara die uw dochter A. (...) neerlegt, is geen nieuw element dat de kans op bescherming aanzienlijk vergroot aangezien dit document enkel betrekking heeft op haar identiteit die in deze beslissing niet betwijfeld wordt. De documenten van uw zoon A. (...) uit Tadzjikistan hebben evenmin betrekking op jullie beweerde problemen bij terugkeer en werden hierboven reeds aangehaald.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat ook de volgende verzoeken van uw kinderen A. (...) (O.V. 8.175.686), A. (...) (O.V. 8.175.683) en F. (...) (O.V. 8.175.684) niet-ontvankelijk worden verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

De tweede verzoekende partij, A. A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 september 1995.

De tweede verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 19 november 2015 en dient op 4 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 oktober 2017 wordt de tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 30 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Bij arrest van 21 november 2018 met nummer 212 625 wordt de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

Op 20 december 2018 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 27 februari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.

Op 27 maart 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten en 22 jaar oud te zijn, geboren te zijn in Mazar-i-Sharif, waar u zou gewoond hebben tot u vertrokken bent uit Afghanistan. Uw moeder, A. N. (...) (O.V. (...)), is samen met u naar België gekomen, uw vader zou toen met zijn tweede vrouw in Tadzjikistan wonen. Uw oudste zus, A. F. (...), zou met haar echtgenoot in Duitsland wonen. Uw zus F. (...) (O.V. (...)) en uw broer A. (...) (O.V. (...)) zijn samen met u naar België gekomen. In Afghanistan hielp u samen met uw zussen uw moeder, die werkzaam was als kleermaakster. Op een dag kwam er een onbekende vrouw langs die even later om de hand uw zus F. (...) vroeg voor haar zoon, waarna F. (...) de kamer verliet. Uw moeder kwam te weten dat deze vrouw afkomstig was van een machtige familie en dat haar zonen reeds getrouwd waren. Uw moeder vertelde u dat ze waren langsgesproken voor uw zus. Een tijdje later vertelde uw moeder u dat jullie moesten vertrekken, aangezien uw familie bedreigd werd door mensen die interesse hadden betoond in uw zus. U bent reeds een paar maand na aankomst in België op de hoogte gebracht dat uw familie bedreigd werd door een belangrijke commandant. Op 20 mizan 1394 Afghaanse kalender (AK), 12 oktober 2015 Gregoriaanse kalender (GK), vertrok u samen met uw moeder, uw zussen, uw schoonbroer en uw broer naar Europa. U kwam met uw moeder, F. (...) en A. (...) aan in België op 19 november 2015, waar u op 4 december 2015 internationale bescherming vroeg. Voorts haalde u in het kader van uw eerste verzoek eveneens aan dat de dochter van uw tante na jullie vertrek uit Afghanistan ontvoerd was in Mazar-i-Sharif. Een week later belde ze naar haar familie om te melden dat ze in Panchir was. De commandant die haar ontvoerd had, dreigde ermee haar dood te schieten indien haar familie haar opnieuw zou meenemen. U en uw zus F. (...) vreesden hierdoor ook ontvoering bij terugkeer naar Afghanistan. Ter staving van jullie vluchtmotieven legde uw moeder haar Afghaans identiteitsdocument (taskara) neer. Uw broer legde tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een kopie van zijn taskara en een kopie van zijn huwelijksakte neer, beiden vergezeld van een Engelse vertaling. Ook legde hij een legalisatiedocument neer van een geboorteakte die op 23 april 2015 is afgeleverd in de Belgische ambassade van Islamabad. Daarnaast legde hij ook een attest neer van de lokale politie, waaruit blijkt dat hij aangifte heeft gedaan van het verlies van zijn Afghaans identiteitsdocument (taskara) en zijn huwelijkscontract. Deze aangifte is gebeurd op 6 september 2016. Tijdens het gehoor op het CGVS was uw broer in het bezit van een fotoalbum en een DVD van zijn huwelijk in België.

Op 30 november 2017 besliste het CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen over de eis van de familie van Alam Khan om een van hun zonen met uw zus te laten huwen, noch aan uw vrees voor ontvoering omwille van de ontvoering van uw nicht, noch aan uw vrees om alleen te komen te staan bij terugkeer naar Afghanistan. Ook in het kader van de verzoeken van uw moeder, uw zus F. (...) en uw broer A. (...) werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Jullie tekenden beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die op 21 november 2018 de beslissingen van het CGVS bevestigde.

Zonder het land te verlaten diende u samen met uw moeder, broer en zus op 20 december 2018 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in.

In het kader van uw tweede verzoek verklaart u in het kader van uw eerste verzoek niet de waarheid te hebben gesproken, noch over uw verblijfplaats de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, noch over uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan. U verklaart namelijk dat uw gezin voor uw vertrek naar Europa vijf jaar lang in Dushanbe (Tadzjikistan) heeft gewoond. Uw vader zou uw moeder met haar kinderen naar Europa hebben gestuurd onder druk van zijn tweede vrouw. Uw zus F. (...) werd uitgehuwelijkt aan M. A. (...) en verplicht om internationale bescherming te verzoeken in Duitsland, waar zij twee kinderen kregen. In Duitsland verkrachtte M. A. (...) één van hun kinderen. F. (...) scheidde in 2016 van M. A. (...) en diende klacht in tegen hem. U vreest ontvoerd te worden door de familie van uw ex-schoonbroer M.

A. (...) bij terugkeer naar Afghanistan. U en uw zus F. (...) verklaren verder dat jullie zich moeilijk zouden kunnen aanpassen aan de maatschappij bij terugkeer naar Afghanistan na negen jaar in het buitenland te hebben verbleven waarvan drie jaar in België, dat jullie jullie niet zullen kunnen kleden zoals jullie willen, niet zullen kunnen werken of studeren, niet vrij rond zullen kunnen lopen, dat jullie alleenstaand zouden zijn en gedwongen zouden worden om te trouwen met iemand en dat jullie iets kan overkomen omdat jullie in Europa zijn geweest. Uw broer A. (...) haalt aan reeds negen jaar weg te zijn uit Afghanistan, waardoor zijn manier van denken veranderd is en het voor hem onmogelijk is terug te keren. Ook wil hij niet gescheiden worden van zijn echtgenote, die in België verblijft.

U legt uw taskara neer ter staving van uw verzoek. Uw broer A. (...) legt een rijbewijs neer van Tadzjikistan, een attest van de rijsschool en een medisch attest van bekwaamheid.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. Uw motieven naar aanleiding van uw volgend verzoek om internationale bescherming werden samen met die van uw zus A. (...) en broer A. (...) besproken in de beslissing van uw moeder N. A. (...), wiens verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard op volgende gronden: "Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er moet worden benadrukt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw verklaringen over de eis van de familie van Alam Khan om een van hun zonen met uw dochter te laten huwen, noch aan uw vrees voor ontvoering omwille van de ontvoering van uw nicht, noch aan uw vrees om alleen te komen te staan bij terugkeer naar Afghanistan. Ook in het kader van de verzoeken van uw kinderen A. (...), F. (...) en A. (...) werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beoordelingen werden door de RvV bevestigd en u of uw kinderen diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u en uw kinderen geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jullie vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Meer zelfs, u verklaart in het kader van uw tweede verzoek dat u in het kader van uw eerste verzoek niet de waarheid hebt gesproken, noch over uw verblijfplaats de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, noch over uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan (verklaring volgend verzoek N. (...) d.d. 26/02/2019, vraag 15). Ook uw kinderen sluiten zich in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming aan bij uw verklaringen en halen aan de waarheid oneer te hebben aangedaan in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming (verklaring volgend verzoek A. (...) d.d. 26/02/2019, vraag 15; verklaring volgend verzoek A. (...) d.d. 26/02/2019, vraag 15; verklaring volgend verzoek F. (...) d.d. 26/02/2019, vraag 15).

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming dient er dan ook vooreerst op gewezen te worden dat zowel u als uw kinderen in het kader van jullie eerste verzoek om internationale bescherming manifest geprobeerd hebben de asielinstanties te misleiden door niet enkel niet de waarheid te vertellen over jullie eerdere woonplaatsen maar bovendien een uitgebreid asielrelaas te verzinnen en dit op elkaar af te stemmen in de verschillende persoonlijke onderhouds die met jullie gehouden werden op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als wel op het CGVS. Ook in het kader van jullie beroep tegen de weigeringsbeslissingen van het CGVS repten jullie met geen woord over de zogenaamde echte vervolgingsvrees die jullie zouden koesteren bij terugkeer naar Afghanistan. Dat jullie dergelijke inspanningen leverden om de waarheid achter te houden, doet ernstig afbreuk aan jullie algemene geloofwaardigheid.

Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die jullie zouden ondervinden met de familie van uw ex-schoonzoon M. A. (...) bij terugkeer naar Afghanistan. Ten eerste blijkt uit niets dat u nog een dochter heeft in Duitsland, noch dat zij gescheiden zou zijn. U beweert uitdrukkelijk dat uw echtgenoot u tijdens jullie laatste contact bedreigde vanwege de scheiding van uw dochter (verklaring volgend verzoek N. (...) dd. 26/02/2019, vraag 20). Dit contact met uw echtgenoot zou plaatsgevonden hebben in 2016 waardoor uw dochter dus ten laatste in 2016 moet gescheiden zijn, hetgeen uw zoon A. (...) ook bevestigt (verklaring volgend verzoek A. (...) dd. 26/02/2019, vraag 15). Noch u, noch uw kinderen vermelden echter ook maar iets van haar scheiding tijdens jullie persoonlijke onderhouds op het CGVS die eind 2017 plaatsvonden. Integendeel, uw zoon A. (...) zegt op 12 oktober 2017 expliciet dat zijn oudste zus getrouwd is en in Duitsland woont (notities persoonlijk onderhoud A. (...) dd. 12/10/2017, p. 10). Ook u verklaarde op 12 oktober 2017 dat uw oudste dochter getrouwd is (notities persoonlijk onderhoud N. (...) dd. 12/10/2017, p. 10). Wanneer het tijdens het persoonlijk onderhoud op 26 oktober 2017 opnieuw over het huwelijk van uw oudste dochter gaat, vermeldt u wederom niets over het feit dat zij gescheiden zou zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS N. (...) dd. 26/10/2017, p. 11). Er mag redelijkerwijze verwacht worden dat jullie een dergelijke belangrijke gebeurtenis binnen jullie familiaal leven zouden vermelden tijdens jullie onderhouds op het CGVS. U zegt verder dat uw zoon A. (...) in het bezit is van bewijs dat uw dochter in Duitsland gescheiden is en dat haar dochter misbruikt werd door haar vader (verklaring volgend verzoek N. (...), vraag 17). Uit het administratief dossier blijkt echter dat A. (...) niets neerlegt ter staving hiervan. Van een verzoeker wordt nochtans verwacht dat hij alle redelijke stappen onderneemt om zijn verzoek te ondersteunen met bijkomende informatie. Aangezien uw dochter reeds in 2016 zou gescheiden zijn en toen reeds klacht zou hebben ingediend, is het geheel onbegrijpelijk dat u of uw kinderen in België geen enkele inspanning deden om hier enig bewijs van neer te leggen. Uw verklaringen omtrent het bestaan van deze documenten volstaan bovendien geenszins als ondersteuning van uw beweringen. De Commissaris-generaal wordt immers geacht zijn beslissing te nemen op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de verzoeker. Er kan dan ook onmogelijk van de Commissaris-generaal worden verwacht dat hij bij het beoordelen van een verzoek om internationale bescherming rekening zou houden met stukken die hem niet werden voorgelegd.

Zelfs indien uw dochter in Duitsland werkelijk scheidde van en klacht indiende tegen haar ex-echtgenoot, hetgeen jullie niet aannemelijk maken, ondernemen jullie niet de minste poging om in concreto aan te tonen dat u en uw drie andere kinderen hierdoor een vrees voor vervolging of risico op schade zouden lopen bij terugkeer naar Afghanistan. Uw zoon A. (...) vermeldt bij zijn volgend verzoek dat jullie reeds in Afghanistan veel problemen kenden met de familie van M. A. (...) (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 15). Opnieuw moet gewezen worden op jullie eerdere verklaringen bij het CGVS waar geen van jullie ook maar enige melding maakt van deze problemen met de familie van M. A. (...). Er kan niet ingezien worden waarom jullie alle vier dit punt zouden verzwijgen in het kader van jullie eerste verzoek om internationale bescherming om pas drie jaar na jullie eerste verzoek te zeggen dat jullie de familie van M. A. (...) vrezen bij terugkeer. Dat jullie dan ook zodanig ernstige problemen zouden kennen bij terugkeer met deze familie kan niet anders dan beschouwd worden als een louter blote bewering.

Bovendien moet nog opgemerkt worden dat u daarenboven zou vrezen dat uw echtgenoot uw kinderen slecht zal behandelen bij terugkeer omdat hij razend is over de klacht van uw oudste dochter tegen haar ex-echtgenoot (verklaring volgend verzoek N. (...), vraag 15). Ook dit is niet aannemelijk aangezien geen van uw kinderen aanhaalt terugkeer te vrezen omwille van uw echtgenoot. Uw zoon A. (...) haalt weliswaar aan dat hij slecht behandeld werd door zijn vader omdat hij niet mocht studeren (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 15) maar uit niets blijkt dat hij een vrees heeft voor zijn vader bij terugkeer naar Afghanistan. Dit blijkt ook uit het feit dat al uw kinderen nog steeds contact onderhouden

met uw echtgenoot (verklaring volgend verzoek A. (...), A. (...) en F. (...), vraag 20). Uw zoon A. (...) verklaart dit door te zeggen dat hij geen zin heeft om contact te onderhouden met zijn vader maar dat hij geen keuze heeft door de Afghaanse cultuur (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 15). Dit is uiteraard allerm minst in overeenstemming te brengen met een vrees voor vervolging. Daarbij kan nog vermeld worden dat F. (...) verklaart dat zij nog contact heeft met uw echtgenoot in Tadzjikistan (verklaring volgend verzoek F. (...), vraag 20) terwijl A. (...) zegt dat zij enkel nog met uw echtgenoot in Afghanistan contact heeft (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 20) hetgeen zelfs vragen oproept over waar uw echtgenoot zich tot op heden eigenlijk bevindt.

Aangezien u en uw kinderen geen enkel concreet element aanhalen ter staving van een conflict ten gevolge van de scheiding van uw dochter F. (...), kan deze blote bewering niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans op het verkrijgen van internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

Verder zeggen uw dochters dat zij niet terug kunnen keren naar Afghanistan omdat ze er reeds lange tijd niet meer hebben verbleven waardoor ze er niet normaal zouden kunnen leven, werken, studeren, kleden, verplicht zouden moeten trouwen en alleenstaand zouden zijn (verklaring volgend verzoek F. (...) en A. (...), vraag 15). Wat betreft de alleenstaandheid die uw dochters vrezen moet vooreerst gewezen worden op het arrest van de RvV in het kader van hun beroep naar aanleiding van hun eerste verzoek om internationale bescherming waarin de RvV besloot dat er geen concrete elementen zijn die er op wijzen dat uw dochters blootgesteld werden aan risico's die verband houden met hun vrouw-zijn of dat bij terugkeer het geval zou zijn (zie RvV 214 441 - Pagina 38). Ook in het kader van hun tweede verzoek tonen zij geen concrete elementen aan waaruit zo'n vrees zou moeten blijken.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat het frappant is dat uw kinderen hun eventuele aanpassingsproblemen in Afghanistan naar aanleiding van hun verblijf in het buitenland nalieten te melden aan de RvV. In jullie aanvullende nota van 12 november 2018 naar aanleiding van het beroep tegen de beslissing van het CGVS in het kader van jullie eerste verzoek, meldden u, uw dochters en zoon niets van een verandering in gedachtegang. Dat uw kinderen dan ook tussen 12 november 2018 en het indienen van hun tweede verzoek op 26 februari 2019 plotsklaps een andere mentaliteit zouden hebben zodat zij niet terug kunnen keren naar Afghanistan is niet ernstig.

U en uw kinderen maken bovendien op geen enkele manier aannemelijk dat jullie werkelijk vijf jaar voor jullie vertrek naar Europa Afghanistan verlieten en al die tijd in Tadzjikistan zouden hebben gewoond. U beweert dat jullie van Afghanistan naar Tadzjikistan verhuisden omdat de broers van uw echtgenoot door onbekenden gedood werden (verklaring volgend verzoek N. (...), vraag 15). Naast het feit dat geen van uw kinderen ook maar iets zegt over deze gebeurtenis, is het vooral frappant dat noch u noch uw dochters ook maar iets neerleggen dat jullie verblijf in Tadzjikistan gedurende vijf jaar kan staven. Nochtans beweren uw kinderen nog steeds in contact te staan met uw echtgenoot via WhatsApp (verklaring volgend verzoek A. (...), A. (...) en F. (...), vraag 20) en zegt F. (...) dat jullie verblijfsdocumenten van UNHCR hebben bij uw echtgenoot (verklaring volgend verzoek F. (...), vraag 17). Uw echtgenoot zou een foto van zijn overleden zus hebben gestuurd naar A. (...) via WhatsApp (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 20). Hij moet dus ook perfect in staat zijn om stukken door te sturen die aantonen dat jullie in Tadzjikistan hebben verbleven gedurende vijf jaar. Jullie verklaringen over de verblijfsvergunningen van Tadzjikistan zijn trouwens in het geheel niet geloofwaardig. A. (...) beweert dat jullie deze documenten hebben achtergelaten in Tadzjikistan maar dat uw echtgenoot deze samen met 200 dollar heeft opgestuurd naar de schoonvader van A. (...) om aan de Belgische asielinstanties te geven (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 15). Uw schoonvader zou dit geweigerd hebben en zou deze vreemd genoeg linea recta hebben doorgestuurd naar de tweede vrouw van uw echtgenoot die intussen in Duitsland zou verblijven. Deze handelwijze kan absoluut niet als reden worden aanvaard waarom jullie voor de asielinstanties verborgen hielden dat jullie in Tadzjikistan hadden verbleven. Anderzijds is de werkwijze van de schoonvader van A. (...) ook geheel ongeloofwaardig en biedt dit geen verklaring voor het feit dat jullie er nog steeds niet in slagen deze documenten neer te leggen. De enige documenten die jullie neerleggen zijn een rijbewijs, een attest van medische bekwaamheid en een attest van de rijsschool, allen van A. (...). Niet alleen doet de geboortedatum op het rijbewijs de wenkbrauwen fronsen daar deze verschilt van de datum die hij opgaf aan de Belgische asielinstanties, deze documenten zeggen niets over de werkelijke verblijfplaats van uw zoon, laat staan van u en uw dochters, voor jullie komst naar België. Het feit dat jullie bovendien unisono verklaren dat jullie toch met jullie paspoorten reisden maar dat deze overboord werden gegooid door de smokkelaar om extra ruimte te maken (verklaring volgend verzoek N. (...), A. (...) en A. (...), vraag 15) en de vaststelling dat jullie ook amper een inspanning doen om voldoende en correcte

documenten neer te leggen, bevestigt de indruk dat jullie nog steeds geen werkelijk zicht wensen te geven op jullie eerdere verblijfplaatsen en motieven om jullie land van herkomst te verlaten.

Zodus maken jullie niet aannemelijk daadwerkelijk vijf jaar lang in Tadzjikistan te hebben verbleven zonder terug te keren naar Afghanistan.

Voorts ondernemen u en uw kinderen, die nota bene allen als meerderjarige aankwamen in België, niet de minste poging om hun beweringen als zouden ze in Afghanistan niet kunnen werken en naar school gaan, in concreto aan te tonen. Integendeel moet er net op gewezen worden op het feit dat uw dochters tot de 12e graad naar school gingen en dus zeker ook in Afghanistan naar school zijn gegaan, en dat u en uw dochters werkten als kleermaakster (notities persoonlijk onderhoud CGVS A. (...) dd. 12/10/2017, p. 4; notities persoonlijk onderhoud CGVS A. (...) dd. 12/10/2017, p. 2, 4; notities persoonlijk onderhoud CGVS F. (...) dd. 26/10/2017, p. 2, 3; notities persoonlijk onderhoud CGVS N. (...) dd. 12/10/2017, p. 7; notities persoonlijk onderhoud CGVS N. (...) dd. 26/10/2017, p. 10). Uw advocaat haalde in het kader van het eerste verzoek zelfs net aan dat F. (...)’s scholingsgraad een motief was voor het – ongeloofwaardig gebleken – gedwongen huwelijk met een zoon van Alam Khan (notities persoonlijk onderhoud CGVS N. (...) dd. 26/10/2017, p. 16). De verklaringen van uw dochters dat ze andere kledij zouden moeten dragen en in België aan niemand verantwoording moeten afleggen als ze naar buiten willen gaan, worden niet als fundamentele rechten beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden. Wat betreft hun vrees gedwongen uitgehuwelijkt te worden moet er evenzeer op gewezen worden dat dit blote beweringen zijn nadat reeds gebleken is dat jullie verklaringen over het gedwongen huwelijk in het kader van jullie eerste verzoek bedrieglijk bevonden werden en jullie geen enkel concreet element voorleggen waaruit dit risico zou kunnen blijken. Hetzelfde geldt voor A. (...)’s bewering dat "alles kan overkomen" omdat zij terugkeert uit Europa (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 18). Een dergelijke verwijzing van algemene aard is op zich niet voldoende om aan te tonen dat zij nood zou hebben aan internationale bescherming. Een vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming moet immers in concreto worden aangetoond en jullie blijven desbetreffend in gebreke. Ook uw zoon A. (...) zegt dat zijn manier van denken veranderd is, dat hij geen huis en geen geld meer heeft in Afghanistan en hij niet van zijn vrouw wilt gescheiden worden (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 18). Ten eerste geeft A. (...) zelf aan dat hij na jullie verblijf in Tadzjikistan nog een korte periode in Mazar-i-Sharif verbleef vooraleer naar Europa te komen (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 10). Verder haalt hij geen enkel concreet element aan waaruit zou moeten blijken dat zijn manier van denken zodanig veranderd is dat hij niet meer terug zou kunnen keren naar Afghanistan. Dat hij overigens verwijst naar de Afghaanse cultuur als reden waarom hij nog steeds contact onderhoudt met zijn vader hoewel hij slecht behandeld werd door hem (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 15) is net een ernstige aanwijzing van het tegendeel. U en uw kinderen tonen dan ook niet aan dat jullie in zulke mate zouden verwesterd zijn dat niemand zich meer zou kunnen houden aan de Afghaanse wetten, regels en gebruiken.

Betreffende de wens van uw zoon om bij zijn echtgenote in België te blijven (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 18), kan nog worden opgemerkt dat dit een motief is dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van familiale banden in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn uw familiale banden niet relevant. Indien u deze wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

De taskara die uw dochter A. (...) neerlegt, is geen nieuw element dat de kans op bescherming aanzienlijk vergroot aangezien dit document enkel betrekking heeft op haar identiteit die in deze beslissing niet betwijfeld wordt. De documenten van uw zoon A. (...) uit Tadzjikistan hebben evenmin betrekking op jullie beweerde problemen bij terugkeer en werden hierboven reeds aangehaald.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Na het voorgaande moet ook uw volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaard worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

De derde verzoekende partij, A. F., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 19 maart 1992.

De derde verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 19 november 2015 en dient op 4 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 oktober 2017 wordt de derde verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 30 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Bij arrest van 21 november 2018 met nummer 212 625 wordt de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

Op 20 december 2018 dient de derde verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 27 februari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.

Op 27 maart 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten en 25 jaar geleden geboren te zijn. Uw vader is A. R. (...), die toen met zijn tweede vrouw in Tadzjikistan zou wonen, uw moeder is A. N. (...) (...) en verblijft eveneens in België. U verhuisde als kind naar Mazar-i-Sharif nadat jullie huis in Kabul was geraakt door een bom, waarbij uw driejarige broer om het leven is gekomen. Uw broer A. (...) (O.V. (...)) uw jongere zus A. (...) (O.V. (...)), zijn samen met u in België, uw oudere zus F. (...) zou met haar echtgenoot in Duitsland wonen. Uw broer huwde in 2015 met zijn nicht langs vaderskant, die de Belgische nationaliteit heeft, in Tadzjikistan. U werkte samen met uw moeder en uw zussen in Mazar-i-Sharif als kleermaakster. Op een dag kwam

er een onbekende vrouw langs die even later om uw hand vroeg voor haar zoon. Uw moeder kwam te weten dat deze vrouw afkomstig was van een machtige familie en dat haar zonen reeds getrouwd waren. U liet duidelijk verstaan dat u geen interesse had in een man die reeds getrouwd was. Uw moeder vertelde eerst aan de vrouwen dat u niet wou huwen met een getrouwde man, en vervolgens bracht ze dezelfde boodschap aan de mannen. Ismail reageerde furieus en dreigde ermee toch met u te huwen, met of zonder toestemming. Na dit incident vroeg uw moeder aan A. (...) om onmiddellijk uit Kabul terug te keren naar Mazar-i-Sharif. Hij won via een vriend van hem, die eveneens woonachtig was in Aziz Abad, inlichtingen in over Alam Khan. Deze waarschuwde uw broer dat Alam Khan en zijn zonen gevaarlijke mensen waren. Uw moeder besliste onmiddellijk met haar kinderen naar haar zus te verhuizen, die eveneens in Mazar-i-Sharif woont, en de hele familie vertrok vandaar op 20 mizan 1394 Afghaanse kalender (AK), 12 oktober 2015 Gregoriaanse kalender (GK), naar Europa. U kwam met uw moeder, A. (...) en A. (...) aan in België op 19 november 2015, waar u op 4 december 2015 internationale bescherming vroeg. Voorts haalde u in het kader van uw eerste verzoek eveneens aan dat de dochter van uw tante na jullie vertrek uit Afghanistan ontvoerd was in Mazar-i-Sharif. Een week later belde ze naar haar familie om te melden dat ze in Panchir was. De commandant die haar ontvoerd had, dreigde ermee haar dood te schieten indien haar familie haar opnieuw zou meenemen. U en uw zus A. (...) vreesden hierdoor ook ontvoering bij terugkeer naar Afghanistan. Ter staving van jullie vluchtmotieven legde uw moeder in het kader van jullie eerste verzoek haar Afghaans identiteitsdocument (taskara) neer. Uw broer legde tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een kopie van zijn taskara en een kopie van zijn huwelijksakte neer, beiden vergezeld van een Engelse vertaling. Ook legde hij een legalisatiedocument neer van een geboorteakte die op 23 april 2015 is afgeleverd in de Belgische ambassade van Islamabad. Daarnaast legde hij ook een attest neer van de lokale politie, waaruit blijkt dat hij aangifte heeft gedaan van het verlies van zijn Afghaans identiteitsdocument (taskara) en zijn huwelijkscontract. Deze aangifte is gebeurd op 6 september 2016. Tijdens het gehoor op het CGVS was uw broer in het bezit van een fotoalbum en een DVD van zijn huwelijk in België.

Op 30 november 2017 besliste het CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen over de eis van de familie van Alam Khan om een van hun zonen met u te laten huwen, noch aan uw vrees voor ontvoering omwille van de ontvoering van uw nicht, noch aan uw vrees om alleen te komen te staan bij terugkeer naar Afghanistan. Ook in het kader van de verzoeken van uw moeder, uw zus A. (...) en uw broer A. (...) werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Jullie tekenden beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die op 21 november 2018 de beslissingen van het CGVS bevestigde.

Zonder het land te verlaten diende u samen met uw moeder, broer en zus op 20 december 2018 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in.

In het kader van uw tweede verzoek verklaart u in het kader van uw eerste verzoek niet de waarheid te hebben gesproken, noch over uw verblijfplaats de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, noch over uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan. U verklaart namelijk dat uw gezin voor uw vertrek naar Europa vijf jaar lang in Dushanbe (Tadzjikistan) heeft gewoond. Uw vader zou uw moeder met haar kinderen naar Europa hebben gestuurd onder druk van zijn tweede vrouw. Uw zus F. (...) werd uitgehuwelijkt aan M. A. (...) en verplicht om internationale bescherming te verzoeken in Duitsland, waar zij twee kinderen kregen. In Duitsland verkrachtte M. A. (...) één van hun kinderen. F. (...) scheidde in 2016 van M. A. (...) en diende klacht in tegen hem. U vreest ontvoerd te worden door de familie van uw ex-schoonbroer M. A. (...) bij terugkeer naar Afghanistan. U en uw zus A. (...) verklaren verder dat jullie zich moeilijk zouden kunnen aanpassen aan de maatschappij bij terugkeer naar Afghanistan na negen jaar in het buitenland te hebben verbleven waarvan drie jaar in België, dat jullie jullie niet zullen kunnen kleden zoals jullie willen, niet zullen kunnen werken of studeren, niet vrij rond zullen kunnen lopen, dat jullie alleenstaand zouden zijn en gedwongen zouden worden om te trouwen met iemand en dat jullie iets kan overkomen omdat jullie in Europa zijn geweest. Uw broer A. (...) haalt aan reeds negen jaar weg te zijn uit Afghanistan, waardoor zijn manier van denken veranderd is en het voor hem onmogelijk is terug te keren. Ook wil hij niet gescheiden worden van zijn echtgenote, die in België verblijft.

U legt geen documenten neer ter staving van uw volgend verzoek. Uw zus A. (...) legt haar taskara neer, uw broer A. (...) legt een rijbewijs neer van Tadzjikistan, een attest van de rijsschool en een medisch attest van bekwaamheid.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. Uw motieven naar aanleiding van uw volgend verzoek om internationale bescherming werden samen met die van uw zus A. (...) en broer A. (...) besproken in de beslissing van uw moeder N. A. (...), wiens verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard op volgende gronden:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er moet worden benadrukt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw verklaringen over de eis van de familie van Alam Khan om een van hun zonen met uw dochter te laten huwen, noch aan uw vrees voor ontvoering omwille van de ontvoering van uw nicht, noch aan uw vrees om alleen te komen te staan bij terugkeer naar Afghanistan. Ook in het kader van de verzoeken van uw kinderen A. (...), F. (...) en A. (...) werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beoordelingen werden door de RvV bevestigd en u of uw kinderen diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u en uw kinderen geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jullie vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Meer zelfs, u verklaart in het kader van uw tweede verzoek dat u in het kader van uw eerste verzoek niet de waarheid hebt gesproken, noch over uw verblijfplaats de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, noch over uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan (verklaring volgend verzoek N. (...) d.d. 26/02/2019, vraag 15). Ook uw kinderen sluiten zich in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming aan bij uw verklaringen en halen aan de waarheid oneer te hebben aangedaan in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming (verklaring volgend verzoek A. (...) d.d. 26/02/2019, vraag 15; verklaring volgend verzoek A. (...) d.d. 26/02/2019, vraag 15; verklaring volgend verzoek F. (...) d.d. 26/02/2019, vraag 15).

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming dient er dan ook vooreerst op gewezen te worden dat zowel u als uw kinderen in het kader van jullie eerste verzoek om internationale bescherming manifest geprobeerd hebben de asielinstanties te misleiden door niet enkel niet de waarheid te vertellen over jullie eerdere woonplaatsen maar bovendien een uitgebreid asielrelaas te verzinnen en dit op elkaar af te stemmen in de verschillende persoonlijke onderhouden die met jullie gehouden werden op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als wel op het CGVS. Ook in het kader van jullie beroep tegen de weigeringsbeslissingen van het CGVS repten jullie met geen woord over de zogenaamde echte vervolgingsvrees die jullie zouden koesteren bij terugkeer naar Afghanistan. Dat jullie dergelijke inspanningen leverden om de waarheid achter te houden, doet ernstig afbreuk aan jullie algemene geloofwaardigheid.

Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die jullie zouden ondervinden met de familie van uw ex-schoonzoon M. A. (...) bij terugkeer naar Afghanistan. Ten eerste blijkt uit niets dat u nog een dochter heeft in Duitsland, noch dat zij gescheiden zou zijn. U beweert uitdrukkelijk dat uw echtgenoot u tijdens jullie laatste contact bedreigde vanwege de scheiding van uw dochter (verklaring volgend verzoek N. (...) dd. 26/02/2019, vraag 20). Dit contact met uw echtgenoot zou plaatsgevonden hebben in 2016 waardoor uw dochter dus ten laatste in 2016 moet gescheiden zijn, hetgeen uw zoon A. (...) ook bevestigt (verklaring volgend verzoek A. (...) dd. 26/02/2019, vraag 15). Noch u, noch uw kinderen vermelden echter ook maar iets van haar scheiding tijdens jullie persoonlijke onderhoud op het CGVS die eind 2017 plaatsvonden. Integendeel, uw zoon A. (...) zegt op 12 oktober 2017 expliciet dat zijn oudste zus getrouwd is en in Duitsland woont (notities persoonlijk onderhoud A. (...) dd. 12/10/2017, p. 10). Ook u verklaarde op 12 oktober 2017 dat uw oudste dochter getrouwd is (notities persoonlijk onderhoud N. (...) dd. 12/10/2017, p. 10). Wanneer het tijdens het persoonlijk onderhoud op 26 oktober 2017 opnieuw over het huwelijk van uw oudste dochter gaat, vermeldt u wederom niets over het feit dat zij gescheiden zou zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS N. (...) dd. 26/10/2017, p. 11). Er mag redelijkerwijze verwacht worden dat jullie een dergelijke belangrijke gebeurtenis binnen jullie familiaal leven zouden vermelden tijdens jullie onderhoud op het CGVS. U zegt verder dat uw zoon A. (...) in het bezit is van bewijs dat uw dochter in Duitsland gescheiden is en dat haar dochter misbruikt werd door haar vader (verklaring volgend verzoek N. (...), vraag 17). Uit het administratief dossier blijkt echter dat A. (...) niets neerlegt ter staving hiervan. Van een verzoeker wordt nochtans verwacht dat hij alle redelijke stappen onderneemt om zijn verzoek te ondersteunen met bijkomende informatie. Aangezien uw dochter reeds in 2016 zou gescheiden zijn en toen reeds klacht zou hebben ingediend, is het geheel onbegrijpelijk dat u of uw kinderen in België geen enkele inspanning deden om hier enig bewijs van neer te leggen. Uw verklaringen omtrent het bestaan van deze documenten volstaan bovendien geenszins als ondersteuning van uw beweringen. De Commissaris-generaal wordt immers geacht zijn beslissing te nemen op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de verzoeker. Er kan dan ook onmogelijk van de Commissaris-generaal worden verwacht dat hij bij het beoordelen van een verzoek om internationale bescherming rekening zou houden met stukken die hem niet werden voorgelegd.

Zelfs indien uw dochter in Duitsland werkelijk scheidde van en klacht indiende tegen haar ex-echtgenoot, hetgeen jullie niet aannemelijk maken, ondernemen jullie niet de minste poging om in concreto aan te tonen dat u en uw drie andere kinderen hierdoor een vrees voor vervolging of risico op schade zouden lopen bij terugkeer naar Afghanistan. Uw zoon A. (...) vermeldt bij zijn volgend verzoek dat jullie reeds in Afghanistan veel problemen kenden met de familie van M. A. (...) (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 15). Opnieuw moet gewezen worden op jullie eerdere verklaringen bij het CGVS waar geen van jullie ook maar enige melding maakt van deze problemen met de familie van M. A. (...). Er kan niet ingezien worden waarom jullie alle vier dit punt zouden verzwijgen in het kader van jullie eerste verzoek om internationale bescherming om pas drie jaar na jullie eerste verzoek te zeggen dat jullie de familie van M. A. (...) vrezen bij terugkeer. Dat jullie dan ook zodanig ernstige problemen zouden kennen bij terugkeer met deze familie kan niet anders dan beschouwd worden als een louter blote bewering.

Bovendien moet nog opgemerkt worden dat u daarenboven zou vrezen dat uw echtgenoot uw kinderen slecht zal behandelen bij terugkeer omdat hij razend is over de klacht van uw oudste dochter tegen haar ex-echtgenoot (verklaring volgend verzoek N. (...), vraag 15). Ook dit is niet aannemelijk aangezien geen van uw kinderen aanhaalt terugkeer te vrezen omwille van uw echtgenoot. Uw zoon A. (...) haalt weliswaar aan dat hij slecht behandeld werd door zijn vader omdat hij niet mocht studeren (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 15) maar uit niets blijkt dat hij een vrees heeft voor zijn vader bij terugkeer naar Afghanistan. Dit blijkt ook uit het feit dat al uw kinderen nog steeds contact onderhouden met uw echtgenoot (verklaring volgend verzoek A. (...), A. (...) en F. (...), vraag 20). Uw zoon A. (...) verklaart dit door te zeggen dat hij geen zin heeft om contact te onderhouden met zijn vader maar dat hij geen keuze heeft door de Afghaanse cultuur (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 15). Dit is uiteraard allerm minst in overeenstemming te brengen met een vrees voor vervolging. Daarbij kan nog vermeld worden dat F. (...) verklaart dat zij nog contact heeft met uw echtgenoot in Tadzjikistan (verklaring volgend verzoek F. (...), vraag 20) terwijl A. (...) zegt dat zij enkel nog met uw echtgenoot in Afghanistan contact heeft (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 20) hetgeen zelfs vragen oproept over waar uw echtgenoot zich tot op heden eigenlijk bevindt.

Aangezien u en uw kinderen geen enkel concreet element aanhalen ter staving van een conflict ten gevolge van de scheiding van uw dochter F. (...), kan deze blote bewering niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans op het verkrijgen van internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

Verder zeggen uw dochters dat zij niet terug kunnen keren naar Afghanistan omdat ze er reeds lange tijd niet meer hebben verbleven waardoor ze er niet normaal zouden kunnen leven, werken, studeren, kleden, verplicht zouden moeten trouwen en alleenstaand zouden zijn (verklaring volgend verzoek F. (...) en A. (...), vraag 15). Wat betreft de alleenstaandheid die uw dochters vrezen moet vooreerst gewezen worden op het arrest van de RVV in het kader van hun beroep naar aanleiding van hun eerste verzoek om internationale bescherming waarin de RVV besloot dat er geen concrete elementen zijn die er op wijzen dat uw dochters blootgesteld werden aan risico's die verband houden met hun vrouw-zijn of dat bij terugkeer het geval zou zijn (zie RvV 214 441 - Pagina 38). Ook in het kader van hun tweede verzoek tonen zij geen concrete elementen aan waaruit zo'n vrees zou moeten blijken.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat het frappant is dat uw kinderen hun eventuele aanpassingsproblemen in Afghanistan naar aanleiding van hun verblijf in het buitenland nalieten te melden aan de RVV. In jullie aanvullende nota van 12 november 2018 naar aanleiding van het beroep tegen de beslissing van het CGVS in het kader van jullie eerste verzoek, meldde u, uw dochters en zoon niets van een verandering in gedachtegang. Dat uw kinderen dan ook tussen 12 november 2018 en het indienen van hun tweede verzoek op 26 februari 2019 plotsklaps een andere mentaliteit zouden hebben zodat zij niet terug kunnen keren naar Afghanistan is niet ernstig.

U en uw kinderen maken bovendien op geen enkele manier aannemelijk dat jullie werkelijk vijf jaar voor jullie vertrek naar Europa Afghanistan verlieten en al die tijd in Tadzjikistan zouden hebben gewoond. U beweert dat jullie van Afghanistan naar Tadzjikistan verhuisden omdat de broers van uw echtgenoot door onbekenden gedood werden (verklaring volgend verzoek N. (...), vraag 15). Naast het feit dat geen van uw kinderen ook maar iets zegt over deze gebeurtenis, is het vooral frappant dat noch u noch uw dochters ook maar iets neerleggen dat jullie verblijf in Tadzjikistan gedurende vijf jaar kan staven. Nochtans beweren uw kinderen nog steeds in contact te staan met uw echtgenoot via WhatsApp (verklaring volgend verzoek A. (...), A. (...) en F. (...), vraag 20) en zegt F. (...) dat jullie verblijfsdocumenten van UNHCR hebben bij uw echtgenoot (verklaring volgend verzoek F. (...), vraag 17). Uw echtgenoot zou een foto van zijn overleden zus hebben gestuurd naar A. (...) via WhatsApp (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 20). Hij moet dus ook perfect in staat zijn om stukken door te sturen die aantonen dat jullie in Tadzjikistan hebben verbleven gedurende vijf jaar. Jullie verklaringen over de verblijfsvergunningen van Tadzjikistan zijn trouwens in het geheel niet geloofwaardig. A. (...) beweert dat jullie deze documenten hebben achtergelaten in Tadzjikistan maar dat uw echtgenoot deze samen met 200 dollar heeft opgestuurd naar de schoonvader van A. (...) om aan de Belgische asielinstanties te geven (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 15). Uw schoonvader zou dit geweigerd hebben en zou deze vreemd genoeg linea recta hebben doorgestuurd naar de tweede vrouw van uw echtgenoot die intussen in Duitsland zou verblijven. Deze handelwijze kan absoluut niet als reden worden aanvaard waarom jullie voor de asielinstanties verborgen hielden dat jullie in Tadzjikistan hadden verbleven. Anderzijds is de werkwijze van de schoonvader van A. (...) ook geheel ongeloofwaardig en biedt dit geen verklaring voor het feit dat jullie er nog steeds niet in slagen deze documenten neer te leggen. De enige documenten die jullie neerleggen zijn een rijbewijs, een attest van medische bekwaamheid en een attest van de rijsschool, allen van A. (...). Niet alleen doet de geboortedatum op het rijbewijs de wenkbrauwen fronsen daar deze verschilt van de datum die hij opgaf aan de Belgische asielinstanties, deze documenten zeggen niets over de werkelijke verblijfplaats van uw zoon, laat staan van u en uw dochters, voor jullie komst naar België. Het feit dat jullie bovendien unisono verklaren dat jullie toch met jullie paspoorten reisden maar dat deze overboord werden gegooid door de smokkelaar om extra ruimte te maken (verklaring volgend verzoek N. (...), A. (...) en A. (...), vraag 15) en de vaststelling dat jullie ook amper een inspanning doen om voldoende en correcte documenten neer te leggen, bevestigt de indruk dat jullie nog steeds geen werkelijk zicht wensen te geven op jullie eerdere verblijfplaatsen en motieven om jullie land van herkomst te verlaten.

Zodus maken jullie niet aannemelijk daadwerkelijk vijf jaar lang in Tadzjikistan te hebben verbleven zonder terug te keren naar Afghanistan.

Voorts ondernemen u en uw kinderen, die nota bene allen als meerderjarige aankwamen in België, niet de minste poging om hun beweringen als zouden ze in Afghanistan niet kunnen werken en naar school gaan, in concreto aan te tonen. Integendeel moet er net op gewezen worden op het feit dat uw dochters

tot de 12e graad naar school gingen en dus zeker ook in Afghanistan naar school zijn gegaan, en dat u en uw dochters werkten als kleermaakster (notities persoonlijk onderhoud CGVS A. (...) dd. 12/10/2017, p. 4; notities persoonlijk onderhoud CGVS A. (...) dd. 12/10/2017, p. 2, 4; notities persoonlijk onderhoud CGVS F. (...) dd. 26/10/2017, p. 2, 3; notities persoonlijk onderhoud CGVS N. (...) dd. 12/10/2017, p. 7; notities persoonlijk onderhoud CGVS N. (...) dd. 26/10/2017, p. 10). Uw advocaat haalde in het kader van het eerste verzoek zelfs net aan dat F. (...)’s scholingsgraad een motief was voor het – ongeloofwaardig gebleken – gedwongen huwelijk met een zoon van Alam Khan (notities persoonlijk onderhoud CGVS N. (...) dd. 26/10/2017, p. 16). De verklaringen van uw dochters dat ze andere kledij zouden moeten dragen en in België aan niemand verantwoording moeten afleggen als ze naar buiten willen gaan, worden niet als fundamentele rechten beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden. Wat betreft hun vrees gedwongen uitgehuwelijkt te worden moet er evenzeer op gewezen worden dat dit blote beweringen zijn nadat reeds gebleken is dat jullie verklaringen over het gedwongen huwelijk in het kader van jullie eerste verzoek bedrieglijk bevonden werden en jullie geen enkel concreet element voorleggen waaruit dit risico zou kunnen blijken. Hetzelfde geldt voor A. (...)’s bewering dat "alles kan overkomen" omdat zij terugkeert uit Europa (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 18). Een dergelijke verwijzing van algemene aard is op zich niet voldoende om aan te tonen dat zij nood zou hebben aan internationale bescherming. Een vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming moet immers in concreto worden aangetoond en jullie blijven desbetreffend in gebreke. Ook uw zoon A. (...) zegt dat zijn manier van denken veranderd is, dat hij geen huis en geen geld meer heeft in Afghanistan en hij niet van zijn vrouw wilt gescheiden worden (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 18). Ten eerste geeft A. (...) zelf aan dat hij na jullie verblijf in Tadzjikistan nog een korte periode in Mazar-i-Sharif verbleef vooraleer naar Europa te komen (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 10). Verder haalt hij geen enkel concreet element aan waaruit zou moeten blijken dat zijn manier van denken zodanig veranderd is dat hij niet meer terug zou kunnen keren naar Afghanistan. Dat hij overigens verwijst naar de Afghaanse cultuur als reden waarom hij nog steeds contact onderhoudt met zijn vader hoewel hij slecht behandeld werd door hem (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 15) is net een ernstige aanwijzing van het tegendeel. U en uw kinderen tonen dan ook niet aan dat jullie in zulke mate zouden verwesterd zijn dat niemand zich meer zou kunnen houden aan de Afghaanse wetten, regels en gebruiken.

Betreffende de wens van uw zoon om bij zijn echtgenote in België te blijven (verklaring volgend verzoek A. (...), vraag 18), kan nog worden opgemerkt dat dit een motief is dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van familiale banden in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn uw familiale banden niet relevant. Indien u deze wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

De taskara die uw dochter A. (...) neerlegt, is geen nieuw element dat de kans op bescherming aanzienlijk vergroot aangezien dit document enkel betrekking heeft op haar identiteit die in deze beslissing niet betwijfeld wordt. De documenten van uw zoon A. (...) uit Tadzjikistan hebben evenmin betrekking op jullie beweerde problemen bij terugkeer en werden hierboven reeds aangehaald.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Na het voorgaande wordt ook uw volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. Vooreerst geven de verzoekende partijen een theoretische uiteenzetting omtrent de aangehaalde middelen. Vervolgens betogen de verzoekende partijen dat:

"Belangrijk daarbij is dat eerste verzoekende partij verklaarde dat haar gezin voor vertrek uit Afghanistan vijf jaar lang in Tadzjikistan hebben gewoond nadat onbekende de broers van eerste verzoeksters echtgenoot hadden gedood in Afghanistan. Eerste verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot haar slecht behandelde en besliste onder druk van zijn tweede vrouw om eerste verzoekster en haar kinderen (tweede en derde verzoeksters en hun broer A. (...)) naar Europa te sturen. Eerste verzoeksters dochter F. (...) werd uitgehuwelijkt aan M. A. (...) en verplicht om internationale bescherming te verzoeken in Duitsland, waar zij twee kinderen kregen.

Eerste verzoekster verklaarde ook dat in Duitsland M. A. (...) haar kleindochter van elf jaar zou hebben verkracht. In de Afgaanse context heeft dit natuurlijk zeer verregaande consequenties.

In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt vermeld, had eerste verzoekster eerder kennis van de echtelijke ruzies van haar dochter in Duitsland, maar het is pas nadat haar dochter tezamen met haar kleindochter een bezoekje brachten in België dat ze weet had van de verkrachting van haar minderjarig kleindochtertje en het feit dat haar dochter juridische stappen zette om de echtscheiding te regelen.

Ten onrechte stelt de verwerende partij dat er in onderhavig geval geen nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen.

Eerste verzoekster verklaarde dat zij met de waarheid heeft gesproken, noch over haar verblijfplaats de jaren voor haar vertrek uit Afghanistan, noch over haar vrees bij terugkeer naar Afghanistan. Ook tweede en derde verzoeksters en hun broer A. A. (...) halen in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming aan dat ze niet de waarheid hebben verteld tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming. Ten onrechte stelt de verwerende partij dat verzoekers algemene geloofwaardigheid in het gedrang komt.

De verwerende partij schendt het zorgvuldigheidsbeginsel alsook de motiveringsplicht daar zij aanhaalt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekers zouden ondervinden met de familie van de heer M. A. (...) (ex-schoon van eerste verzoekster) bij terugkeer naar Afghanistan.

De bestreden beslissingen zijn dan ook intern tegenstrijdig. Enerzijds stelt de verwerende partij dat er geen nieuwe elementen aanwezig zijn, anderzijds stelt zij — zonder verzoekers uitvoerig te hebben gehoord op het CGVS- dat hun vrees niet geloofwaardig is.

De verwerende partij neemt verzoekende partijen kwalijk dat zij in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming niets zouden hebben verklaard omtrent de scheiding van eerste

verzoeksters dochter in Duitsland. Daarbij wensen verzoekende partijen benadrukken dat zij tijdens huidige procedure hebben aangegeven dat ze eerder niet de waarheid hebben verteld. Gelet op het profiel van verzoekende partijen diende de verwerende partij hen de gunst van twijfel te verlenen.

Voorts stelt de verwerende partij dat het administratief dossier geen bewijs bevat dat eerste verzoeksters dochter in Duitsland gescheiden is en dat haar dochter misbruikt werd door haar vader en dat eerste verzoekster stelt dat haar zoon A. (...) in het bezit is van bewijs dat haar dochter in Duitsland gescheiden is en dat haar dochter misbruikt werd door haar vader. Verzoekende partijen wensen op te merken dat op de dag van het persoonlijk onderhoud op de DVZ de heer A. (...) inderdaad in het bezit was van de bewijsstukken. Hij zou deze bewijsstukken hebben aangeboden tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ, maar deze stukken werden vreemd genoeg niet aangenomen met alle gevolgen van dien. Waarom zou anders eerste verzoekende partij verklaren dat haar zoon A. (...) deze stukken bij zich heeft? Voor de goede orde voegen verzoekende partijen thans bij dit verzoekschrift een aantal stavingstukken die betrekking hebben op de situatie van eerste verzoeksters dochter in Duitsland. Het feit dat de DVZ een fout heeft gemaakt wordt dan ook thans bevestigd.

Verder stelt de verwerende partij dat zelfs indien eerste verzoeksters dochter in Duitsland werkelijk scheidde van en klacht indiende tegen haar ex-echtgenoot, dat verzoekende partijen niet de minste poging ondernemen om in concreto aan te tonen dat verzoekende partijen en de heer A. (...) hierdoor een vrees voor vervolging of risico op schade zouden lopen bij terugkeer naar Afghanistan. Wat hiermee de verwerende partij bedoelt is voor verzoekende partijen een raadsel. De verwerende partij weet dat ze zich dient te focussen op de verklaringen van verzoekende partijen. Het is duidelijk dat de verwerende partij niet betwist dat er ter zake sprake is van een nieuw element in de zin van art. 57 vreemdelingenwet. De verwerende partij loopt ten onrechte vooruit op de zaak en beoordeelt verzoekers geloofwaardigheid slechts op basis van één persoonlijk onderhoud op de DVZ waarvan de finaliteit anders is dan een persoonlijk onderhoud op het CGVS.

De verwerende partij wijst naar de eerdere verklaringen van verzoekende partijen bij het CGVS waar zij geen een van hen melding maakte van deze problemen met de familie van M. A. (...) en vraagt zich af waarom zij alle vier dit punt zouden verzwijgen in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming om pas drie jaar na hun eerste verzoek te zeggen dat verzoekende partijen van M. A. (...) vreesden bij terugkeer. Nu de verwerende partij zich afvraagt waarom zij alle vier dit punt hebben verzwegen, toont op zich aan dat het CGVS verzoekende partijen diende te horen op zijn zetel. De verwerende partij schendt het zorgvuldigheidsbeginsel alsook de rechten van verdediging, aangezien verzoekende partijen zich thans middels een verzoekschrift dienen te verweren.

Nog verder merkt de verwerende partij op dat eerste verzoekster zou vrezen dat haar echtgenoot haar kinderen slecht zal behandelen bij terugkeer omdat hij razend is over de klacht van haar oudste dochter tegen haar ex-echtgenoot. Volgens de verwerende partij is dit niet aannemelijk daar geen van haar kinderen aanhaalt bij terugkeer te vrezen omwille van haar echtgenoot. Verzoekende partijen stellen echter vast dat A. (...) verklaart dat hij slecht werd behandeld door zijn vader om hij niet mocht studeren. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt glashelder dat een persoonlijk onderhoud op het CGVS vereist was. De verwerende partij stelt dat aangezien tweede en derde verzoeksters alsook hun broer A. (...) contact hebben met hun vader dat daaruit kan worden afgeleid dat er geen sprake is van een vrees voor vervolging. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij zelf dat hij geen zin heeft om contact te onderhouden met zijn vader, maar dat hij geen keuze heeft door de Afghaanse cultuur. Eerste verzoekster stelt ook dat ze melding tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ verklaarde ruzies te hebben gehad via de telefoon met haar man, aangezien haar man het niet eervol vond dat zijn dochter scheidde van haar man. In het onderdeel feiten inzake de bestreden beslissing betreffende eerste verzoekster dient te worden benadrukt dat wordt aangegeven dat de echtgenoot van eerste verzoekster haar niet goed behandelde en beslist onder druk van zijn tweede vrouw om eerste verzoekster en haar kinderen (waaronder tweede en derde verzoekster) naar Europa te sturen. Op pagina twee van de bestreden beslissing inzake eerste verzoekster wordt vermeld dat de echtgenoot van eerste verzoekster op haar razend was omdat de scheiding van de dochter in Duitsland de goede naam van de familie besmeurde. De verklaringen van eerste verzoeksters kinderen bevestigen dan ook de situatie van eerste verzoeker en het feit dat zij dus geen vervolging vreest voor haar man, maar dat zij eerder slecht behandeld werd en dat de relatie met haar man nog slechter is dan voorheen en dit gelet op en in het licht van de situatie die ontstaan is in Duitsland.

Verzoekende partijen wensen ook te benadrukken dat het persoonlijk onderhoud op de DVZ niet optimaal was. Ten aanzien van eerste verzoekster zou zelfs de ambtenaar hebben gesteld: 'Waarom heeft u eerst niet de waarheid verteld? Moslims mogen toch niet liegen

De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat ze daadwerkelijk vijf jaar lang in Tadzjikistan te hebben verbleven zonder terug te keren naar Afghanistan. Vooreerst is het voor verzoekende partijen een raadsel waarom ze dan niet verder werden bevraagd op

het CG VS. Ten tweede wensen verzoekende partijen uw Raad meedelen dat ze alle inspanningen zullen doen om hun verblijf in Tadzjikistan aan te tonen. Voor verzoekende partijen is dit uiteraard niet gemakkelijk.

Gelet op en in het licht van de verklaringen van verzoekende partijen en het feit dat ze hebben verklaard dat ze vijf jaar lang in Tadzjikistan hebben gewoond zonder terug te keren naar Afghanistan en de slechte relatie van eerste verzoekster met haar man (en het feit dat hij een tweede vrouw heeft), diende de verwerende partij een grondig onderzoek te voeren. Zowel naar hun verblijf in Tadzjikistan alsook de precare situatie waarin eerste verzoekster zich bevindt en het feit dat haar man haar slecht behandelde. Dit onderzoek is thans pertinent dan ooit, aangezien het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan 30 August 2018⁵ stelt dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt. Het is duidelijk dat de Verenigde Naties de provincie Kabul aanduidt als de plaats met het grootste aantal burgerslachtoffers, voornamelijk door de willekeurige aanvallen in de stad Kabul. Burgers die deelnemen aan het openbaar leven lopen wel degelijk dagelijks gevaar. Daarbij dient ook in rekening te worden gebracht dat de socio- economische situatie van de stad onhoudbaar is geworden door de enorme bevolkingsgroei van de laatste jaren. Het grootste deel van de inwoners van de stad leeft in informele huizen of in

<https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>

sloppenwijken en meer dan de helft van de huishoudens heeft te kampen met ernstige voedselonzeekerheid. Daardoor besluit UNHCR dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt.

Uit verslag contactvergadering internationale bescherming van MYRIA van 17 oktober 2018 (stuk 2 dossier verzoekers) blijkt nochtans dat de heer Van den Bulck verklaart dat er in principe geen IVA mogelijk is naar Kabul en dat het CGVS deze richtlijn (van UNHCR) reeds toepaste en dat men in de toekomst verder de mogelijkheden individueel zal beoordelen en op die manier motieven:

(...)

Verzoeker zijn dan ook van mening dat de verwerende partij de medewerkingsplicht heeft geschonden. Ten overvloede, de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken is zeer kort om de nieuwe elementen alsook toekomstige bezwaren van het CGVS uiteen te zetten.

Het staat vast dat de verwerende partij in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel verzoekende partijen de gelegenheid diende te geven om te worden gehoord. Artikel 41 van het Charter van de grondrechten van de EU bepaalt het volgende :

(...)

In dit kader dient dan ook voorafgaandelijk worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese inzake arrest M.M.v. Ireland waar het Hof wijst op het recht om te worden gehoord:

(...)

Deze rechtspraak werd bovendien bevestigd in het arrest van het EHRM M.A. v. Zwitserland, n°52589-13, 18 november 2014, §65-66.

Door verzoekende partijen niet te horen, heeft de verwerende partij niet alleen de hoorplicht en de rechten van de verdediging geschonden, maar zij is ook voorbijgaan aan het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partijen hadden dienstige informatie kunnen verschaffen over ter discussie gestelde elementen om de beslissing te beïnvloeden. Zij hadden met andere woorden hun zaak beter kunnen verdedigen en beïnvloeden.⁷ Een ander resultaat was dan ook zeker niet uitgesloten.⁸

Tweede en derde verzoeksters verklaarde dat zij niet terug kunnen keren naar Afghanistan omdat ze er reeds lange tijd niet meer hebben verbleven waardoor ze er niet normaal zouden kunnen leven, werken, studeren, kleden, verplicht zouden moeten trouwen en alleenstaand zouden zijn. De verwijzing naar het arrest van uw Raad RvV 214 441 inzake de alleenstaandheid kan niet dienstig aangevoerd worden daar verzoekende partijen andere verklaringen afleggen, met name hun verblijf in Tadzjikistan en hun verklaringen inzake hun vader. Indien rekening wordt gehouden met verzoekers verblijf in Tadzjikistan alsook België dan is het logisch dat ze zich niet kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving en die normen die er daar gelden.

Verzoekende partijen verwijzen naar een aantal passages van het rapport inzake Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul Asyls, August 2017 :

(...)

Ter zake kan ook worden verwezen naar een arrest van uw Raad van 25 juli 2018 (nr. 207 205) waar uw Raad van oordeel was dat aan de verzoekende partij een politieke overtuiging zou kunnen toegeschreven worden die misschien problemen kan veroorzaken in haar regio van herkomst in Afghanistan. Daardoor heeft uw Raad dan ook gevraagd voor een verder grondig onderzoek, (arrest RvV d.d. 25.07.2018, pag. 18)

In de bestreden beslissingen stelt de verwerende partij dat tweede en derde verzoekster niet aan tonen dat zij in zulke mate zouden zijn verwesterd dat niemand zich meer zou kunnen houden aan de

Afghaanse wetten, regels en gebruiken. Verzoekers stellen vast dat verzoekende partijen hieromtrent niet grondig bevraagd zijn, te meer omdat hun verblijf in Tadzjikistan een nieuw element vormt. Verzoekende partijen hebben getracht alle relevante elementen/stukken waarover zij beschikken aan de asielinstanties voor te leggen. Zij hebben de nodige inspanning geleverd om hun vrees aan te tonen. Ter zake kan dan ook worden geconcludeerd dat verzoekende partijen weldegelijk nieuwe elementen in de zin van art. 57/6/2 Vw. hebben aangebracht en dat deze elementen ten gronde dienen te worden onderzocht.”

2.2. Beoordeling

2.2.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of

- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tezelfdertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

In het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming stellen verzoekers dat ze in het kader van het eerste verzoek niet de waarheid verteld hebben, noch over hun verblijfplaats de jaren voor hun aankomst in België, noch over hun vrees bij terugkeer naar Afghanistan. Verzoekers verklaren heden dat ze voor hun vertrek naar Europa vijf jaar lang in Dushanbe (Tadzjikistan) hebben gewoond nadat onbekenden de broers van de echtgenoot van de eerste verzoekende partij hadden gedood in Afghanistan. De echtgenoot van de eerste verzoekende partij behandelde de eerste verzoekende partij slecht en besliste onder druk van zijn tweede vrouw om verzoekers naar Europa te sturen. De dochter F. van de eerste verzoekende partij werd uitgehuwelijkt aan M. A. en verplicht om internationale bescherming te verzoeken in Duitsland, waar zij twee kinderen kregen. In Duitsland verkrachtte M. A. de

kleindochter van elf jaar oud van de eerste verzoekende partij. F. scheidde in 2016 van haar echtgenoot en diende klacht in tegen hem. Omdat de eerste verzoekende partij hier niets tegen in bracht en zo de goede naam van de familie besmeurde, is de echtgenoot van de eerste verzoekende partij razend op haar. De eerste verzoekende partij stelt zowel haar echtgenoot als de familie van haar ex-schoonzoon M.A. te vrezzen bij terugkeer naar Afghanistan. Ook de tweede en derde verzoekende partij vrezen de familie van hun ex-schoonbroer M. A. De tweede en de derde verzoekende partij vrezen ook dat ze zich niet meer zullen kunnen aanpassen aan de maatschappij in Afghanistan, na negen jaar in het buitenland te hebben verbleven waarvan drie jaar in België. Ook vrezen ze gedwongen te zullen worden om te trouwen, dat zij niet zullen kunnen werken of studeren, dat zij niet vrij rond zullen kunnen lopen, dat ze zich niet zullen kunnen kleden zoals ze willen, dat zij alleenstaand zullen zijn en dat hen iets kan overkomen omdat ze in Europa zijn geweest. Ter staving van haar vluchtrelaas legt de tweede verzoekende partij haar taskara neer.

Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers de volgende documenten toe: document in het Duits van *Rechtsanwalt* T. S. van 15 februari 2019, document in het Duits met als titel '*Beschluss*' d.d. 11 december 2018 inzake F. A. tegen M. A. A., Document in het Duits van '*Polizeipräsident Sudosthessen*' van 18 december 2018 met als titel '*Schwerer sexueller Missbrauch von Kindern (...)*', document in het Duits (brief Rechtsanwältin) S. U. van 22 februari 2019, document in het Duits (brief Rechtsanwältin) K. A. B. van 16 januari 2019.

Ter terechtzitting leggen verzoekers een aanvullende nota en de volgende documenten neer: e-mail van 24 april 2019 aan UNHCR, e-mail UNHCR van 7 mei 2019 en brief UNHCR van 7 mei 2019. In de brief van UNHCR van 7 mei 2019 wordt aangegeven dat N.A. en drie van haar kinderen in 2011 een status op basis van de Vluchtelingenconventie verkregen heeft in Tadzjikistan. N.A. zou er wel als weduwe geregistreerd zijn en zou aldaar samen met haar schoonmoeder, schoonbroer en diens echtgenote gewoond hebben. De advocaat van verzoekers voegt ook de informatie toe die hij aan UNHCR meegedeeld heeft opdat ze deze opzoeken konden verrichten.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij van mening is dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat ze effectief problemen zouden ondervinden met de familie van M.A. bij een terugkeer naar Afghanistan omdat (i) uit niets blijkt dat de eerste verzoekende partij een dochter heeft in Duitsland en dat deze persoon gescheiden is, (ii) dat op basis van de verklaringen van de eerste verzoekende partij en haar zoon dient afgeleid te worden dat deze persoon ten laatste in 2016 gescheiden is en dat ze dit niet hebben vermeld tijdens hun gehoor bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat eind 2017 plaatsvond, (iii) de eerste verzoekende partij en haar zoon in 2017 hebben verklaard dat F.A. getrouwd was en in Duitsland woonde, (iv) er geen documenten hierover bijgebracht worden. Voorts stelt de verwerende partij dat de zoon van de eerste verzoekende partij verklaard heeft dat de familie reeds in Afghanistan problemen ondervonden zou hebben met de familie van M.A., doch dat hiervan geen begin van bewijs bijgebracht wordt. Bijgevolg betreft het een blote bewering.

Zowel de tweede en de derde verzoekende partij verklaren dat hun zus van haar echtgenoot gescheiden is en stellen de familie van hun voormalige schoonbroer te vrezzen. Er wordt hen echter niet gevraagd wanneer hun zus gescheiden is en waarom ze problemen vrezen met hun voormalige schoonbroer. Ook de eerste verzoekende partij geeft niet exact aan wanneer haar dochter gescheiden is. De eerste verzoekende partij verklaart enkel dat ze sinds 2016 geen contact heeft met haar echtgenoot en dat hij haar toen bedreigd zou hebben omdat haar dochter gescheiden was. Uit de stukken die aan het verzoekschrift gevoegd worden blijkt daarentegen dat de echtscheiding tussen M.A. en F.A. uitgesproken werd op 11 december 2018, dat F.A. aangeeft te willen scheiden van M.A. doch dat M.A. hiermee niet instemt. Uit de bijgebrachte documenten blijkt dat F.A. onder geen enkel beding het huwelijk wil verder zetten en dat op het ogenblik dat de echtscheiding uitgesproken werd F.A. en M.A. nog geen drie jaar van mekaar feitelijk gescheiden waren. Ook blijkt uit de bijgebrachte documenten dat M.A. beschuldigd wordt van aanranding / zwaar seksueel misbruik van één van zijn dochters. Deze feiten zouden zich tussen 1 januari 2017 en 1 januari 2018 hebben voorgedaan. De verklaringen van de verzoekende partijen dat F.A. gescheiden is vindt bijgevolg steun in de documenten die bijgebracht worden. Uit deze stukken blijkt duidelijk dat de echtscheiding op initiatief van F.A. was. De verklaringen van de eerste verzoekende partij dat M.A. zijn dochter verkracht heeft worden onderbouwd door een begin van bewijs. Op basis van de stukken die voorliggen en de verklaringen tijdens de verschillende gehoren kan aan de verzoekende partijen heden het voordeel van de twijfel gegeven worden dat F.A. hun respectievelijke dochter en zus is.

Wat de echtscheidingsprocedure van de dochter van de eerste verzoekende partij betreft en de voorgehouden aanranding van de kleindochter in Duitsland door de ex-man van de dochter van de eerste verzoekende partij worden er bij het verzoekschrift documenten bijgebracht. Uit deze stukken blijkt inderdaad dat de ex-man van de dochter van de eerste verzoekende partij van aanranding beschuldigd wordt, dat het onderzoek nog bezig is en dat ze eind 2018 op initiatief van F.A. uit het echtgescheiden zijn. Ook de echtscheiding is van recente datum. Gelet op de recentheid van de documenten en de datum van de feiten kan men verzoekers niet verwijten dat ze dit in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming niet bijgebracht hebben. Gelet op de ernst van deze elementen dient onderzocht te worden of verzoekers omwille van deze elementen een reëel risico lopen op vervolging door de familie van M.A. bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van mening is dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken daadwerkelijk vijf jaar lang in Tadzjikistan te hebben verbleven zonder terug te keren naar Afghanistan. De verwerende partij steunt zich hiervoor op de volgende motieven: (i) de tweede en de derde verzoekende partij vermelden niet dat de broers van hun vader door onbekenden gedood werden waardoor ze naar Tadzjikistan gevlucht zijn, (ii) er worden geen documenten bijgebracht die een verblijf van vijf jaar in Tadzjikistan kunnen staven, (iii) nochtans hebben de tweede en de derde verzoekende partij nog contact met hun vader en heeft de derde verzoekende partij verklaard dat hij de verblijfsdocumenten van het UNHCR heeft, (iv) de verzoekende partijen verklaren dat ze met hun paspoort gereisd hebben, maar dat deze documenten overboord gegooid werden door de smokkelaar om plaats te maken.

Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat de brief van UNHCR van 7 mei 2019 geen afbreuk doet aan de bestreden beslissingen daar verzoekers niet de minste poging ondernemen om hun beweringen als zouden ze in Afghanistan niet kunnen werken en naar school gaan, *in concreto* aan te tonen. Het gegeven dat ze andere kledij zouden moeten dragen en in België aan niemand verantwoording moeten afleggen als ze naar buiten willen gaan, worden niet als fundamentele rechten beschouwd waarvan een beknotting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden. Voorts stelt de verwerende partij dat wat hun vrees betreft om gedwongen uitgehuwelijkt te worden dit blote beweringen zijn en zij geen enkel concreet element voorleggen waaruit dit risico zou kunnen blijken.

Waar in de bestreden beslissingen gesteld wordt dat de tweede en de derde verzoekende partij niet vermelden dat de broers van hun vader door onbekenden gedood werden waardoor ze naar Tadzjikistan gevlucht zijn, wijst de Raad erop dat enkel aan de eerste verzoekende partij uitdrukkelijk werd gevraagd waarom ze destijds Afghanistan verlaten heeft. Aan de tweede en de derde verzoekende partij werd deze vraag niet gesteld. De verzoekende partijen geven bij het invullen van de vragenlijst aan dat ze over een tijdelijke verblijfsvergunning van UNHCR beschikten in Tadzjikistan, en dat ze niet in de stad mochten blijven maar dit toch gedaan hebben. Het is inderdaad zo dat ze voor het nemen van de bestreden beslissingen geen documenten hieromtrent hebben bijgebracht. Het is slechts ter terechtzitting dat ze de brief van 7 mei 2019 van het UNHCR bijbrengen.

Gelet op de brief van 7 mei 2019 van UNHCR brengen verzoekers een begin van bewijs bij dat ze in Tadzjikistan verbleven hebben. Deze documenten moeten nader in het licht van verzoekers verklaringen onderzocht worden. Er dient onderzocht te worden of verzoekers opnieuw tot het grondgebied van Tadzjikistan worden toegelaten, of ze daar erkend zijn als vluchteling en nog van die bescherming kunnen genieten ofwel van reële bescherming genieten in Tadzjikistan, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement. Indien dit niet het geval zou zijn, dan dient onderzocht te worden of verzoekers door hun jarenlang verblijf in Tadzjikistan en België een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht waardoor ze een reële vrees voor vervolging omwille van toegedichte politieke of godsdienstige overtuiging kunnen hebben. Indien dit niet het geval is, dan moeten de gevolgen van hun verblijf in Tadzjikistan en België ook betrokken worden in de algehele beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus, vermits met de betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus de vraag rijst of in hoofde van verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld bij een terugkeer naar Afghanistan doordat ze Tadzjikistan en België verbleven hebben.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te

moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 maart 2019 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS